

Maung Day

*How we make sense of
ourselves*

2018, Pen and pencil on paper, 57 x 76 cm

เมียง เดย

ฮาว วี เมค เซนส์ ออฟ เอารเซิลฟส์

2018

ภาพวาด

Maung Day

*If I had wings, I' d do things
that are most beautiful*

2018, Pen and pencil on paper, 57 x 76 cm

เมียง เดย

หากฉันมีปีก ฉันจะทำสิ่งที่สวยงาม
ที่สุด

2018

ภาพวาด

Maung Day

*Two different versions of
everything*

2018, Pen and pencil on paper, 57 x 76 cm

เมียง เดย

ในทุก ๆ สิ่งมักมีสองเรื่องราวที่ต่าง
กันเสมอ

2018

ภาพวาด

These tableau-like drawings were made in 2018, and the images that would become them came from both the dreaming/sleeping state and the waking time of the artist. Maybe, what the artist felt, thought, feared, and tried to understand in his waking life bled into his dreams conjuring up more images in a form of continuation, or maybe the images from the artist's dreams seeped into his waking spells, or maybe it was a two-way watercourse. The artist harvested those fragmentary images and assembled them together for a period of time until they became these tableaux or pseudo-stories. The enigmatic and confusing nature of these images, figures, and their settings reflect the very same nature of where they came from. The artist feels that his own and the society's anxiety around omnipresent violence, the tension within social relationships and exercises of power, increasing lack of empathy in everyday life, and spiritual breakdown are nestling in the emotional and visual fabrics that make up these drawings. The images lie, the artist thinks, in the liminal space between narration and abstraction, between knowing and feeling from guts, and between dream and waking.

ภาพวาดที่เหมือนฉากละครเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นในปี 2018 และภาพที่จะกลายเป็นฉากเหล่านั้นก็มาจากทั้งสภาวะการฝันหรือการหลับใหลและเวลาตื่นของตัวศิลปิน บางทีอาจเป็นสิ่งที่ศิลปินรู้สึก นึกคิด กลัว และพยายามที่จะทำความเข้าใจในชีวิตยามตื่นนอน หลังโหลเข้าสู่ความฝันของเขาเสกสรรภาพให้มากขึ้นในรูปแบบของความต่อเนื่อง หรือบางทีภาพจากความฝันของศิลปินก็ได้ซึมซาบเข้าไปกลายเป็นเสียงปลุกที่ทำให้เขาตื่น บางทีมันอาจเป็นสายน้ำไหลที่เป็นสองทาง ศิลปินได้รวบรวมภาพที่ไม่เป็นชิ้นเป็นอันเหล่านั้นมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งจนกระทั่งกลายเป็นฉากละครหรือเรื่องราวหลอก ๆ นี้ ลักษณะที่ลึกลับและน่าสับสนของภาพ รูปร่าง และพื้นฉากสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะเช่นเดียวกันกับที่มาของตัวมันเอง ศิลปินรู้สึกว่าตนเองและสังคมมีความกังวลเกี่ยวกับความรุนแรงอยู่ไปทั่วทุกหนแห่ง ความตึงเครียดภายในความสัมพันธ์ทางสังคมและการใช้อำนาจ การเพิ่มมากขึ้นของการขาดความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันในชีวิตประจำวันรวมถึงการพังทลายความรู้สึกทางจิตใจกำลังแฝงเข้าไปอยู่ในเนื้ออารมณ์ เช่นนั้นแล้วจึงได้ประกอบเป็นภาพวาดเหล่านี้ขึ้นมา ภาพนั้นล้วนเป็นเรื่องหลอกหลวง ศิลปินคิดอยู่ในขอบเขตที่มีความจำกัดระหว่างการเล่าเรื่องกับนามธรรม ระหว่างการรับรู้และความรู้สึกจากความกล้าหาญ รวมทั้งระหว่างความฝันและการตื่นอยู่